

2. Литвин І. Відмежування адміністративних відносин від інших правовідносин, що виникають у сфері надання освітніх послуг. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 4. С. 51 – 55.

3. Буренко Т. Тенденції розвитку організаційно-правового забезпечення адміністративних послуг в Україні. *Актуальні проблеми державного управління*. 2010. Вип. 4. С. 14 – 18.

Домарацька Валентина Миколаївна
секретар Липинської сільської ради
Луцького району Волинської області

ФІНАНСОВА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Власником фінансових ресурсів на місцевому (низовому) рівні є територіальні громади, що виникали як колективи людей, що спільно проживають на певній території. Розробляючи свої статuti, вони набували статусу публічного власника, що має відповідні права. Інший спосіб набуття територіальною громадою суб'єктності – це її визнання і унормування прав безпосередньо державою через законодавство, що приймається вищими органами влади.

Згідно із Конституцією України та Законом України «Про місцеве самоврядування», територіальна громада – це жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр [1; 2]. Тобто, з одного боку, територіальна громада, це, дійсно, колектив людей, що історично проживає у межах певних населених пунктів, проте з іншого – свої повноваження і права вона визначає не сама, вони для громади встановлюються «з центру». До цього слід додати, що з впровадженням адміністративно-територіальної реформи з'явилося поняття «об'єднана територіальна громада». В Законі України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» не сформульовано визначення територіальної громади, лише вказано, що суб'єктами добровільного об'єднання територіальних громад є суміжні територіальні громади сіл, селищ, міст [3]. В ресурсах Інтернет вказано, що територіальна громада – це адміністративно-територіальна одиниця [4].

Органи місцевого самоврядування обираються територіальною громадою. Згідно із статтею 118 Конституції України, виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації, склад яких формують Голови, що призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України [1].

Можна виділити групи фінансових відносин між суб'єктами процесу формування та використання фінансових ресурсів місцевих органів влади:

- 1) відносини, пов'язані із сплатою податків та інших обов'язкових платежів;
- 2) відносини між органами державної влади та органами місцевої влади;
- 3) відносини, пов'язані з використанням коштів місцевих бюджетів;
- 4) відносини між органами місцевої влади однієї територіальної громади та місцевими органами влади інших територіальних громад;
- 5) відносини, пов'язані з функціонуванням підприємств комунальної форми власності.

У кожній із виокремлених груп фінансових відносин є протиріччя, які генеруються як об'єктивними, так і суб'єктивними чинниками. Для дослідження цих протиріч необхідно визначитися із методологічними підходами.

У питанні розподілу повноважень і джерел доходів державна влада має переваги, оскільки саме вона визначає засади місцевого самоврядування, види власних і закріплених доходів місцевих бюджетів, а також вирішує «ключове питання, яке треба розв'язати перш ніж будувати фінанси місцевих органів влади – це визначення межі між тими завданнями, які має вирішувати центральна влада, і тими, які покладаються на місцеві органи влади» [5, с. 17]. Така перевага дає можливість вирішувати питання на користь державної влади.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL:<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 07.11.2019 р.).
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 07.11.2019 р.).

3. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 05.02.2015 р. № 157-VIII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/157-19> (дата звернення: 07.11.2019 р.).
4. Об'єднана територіальна громада. URL: <https://goo.gl/Hj5cmT> (дата звернення: 07.11.2019 р.).
5. Кравченко В. І. Фінанси місцевих органів влади України: Основи теорії та практики: монографія. К.: НДФІ, 1997.

Драпала Любов Любомирівна

головний спеціаліст сектору економічної роботи та бухгалтерського обліку відділу охорони здоров'я та медичного забезпечення ТМР

ДИВЕРСИФІКАЦІЯ ДЖЕРЕЛ ФІНАНСУВАННЯ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Реформа фінансування галузі охорони здоров'я України передбачає перехід від фінансування медичних закладів відповідно до кошторису до оплати державою фактично наданої медичної допомоги конкретній людині. Принцип «гроші йдуть за пацієнтом» на практиці означає, що хворий звертається до конкретного лікаря за допомогою, а держава перераховує кошти в медичний заклад, в якому працює лікар, або безпосередньо лікарю, якщо він має власну практику. Таким чином, якщо раніше держава утримувала медичні заклади, тепер вона оплачує конкретний пакет медичних послуг, наданий пацієнтам.

У 2018 році нову модель фінансування охорони здоров'я запроваджено в первинній ланці медичної допомоги, де працюють сімейні лікарі, терапевти, педіатри. На вищих рівнях – вторинному (спеціалізованому) та третинному (високо спеціалізованому) вона має запроваджуватися поступово починаючи з 2020 року [1].

Передбачається, що проведені законодавчі зміни підвищать ефективність фінансування охорони здоров'я України, проте в багатьох випадках (деякі види обслуговування на вторинній і третинній ланках, надання медичних послуг соціально незахищеним верствам населення, розробка і впровадження інноваційних та високотехнологічних видів лікування, лікування тяжких або хронічних захворювань) надання якісної медичної допомоги в необхідному обсязі вимагає розширення і диверсифікації каналів фінансування медичної галузі.